

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

יבמות - ז'

1. האם מיתת בי"ד דוחה שבת - יש ספק בדבר והפסוק מכריע שאינה דוחה. מהם צדדי הנידון - להו"א ולמסקנא? [או אינו אלא] הצדדים להו"א - שהטעם לחייב משום עשה דוחה ל"ת: מצד אחד: אינו דוחה, שמהיכן שמענו שעשה ידחה ל"ת שיש בו כרת. מצד שני: כל לא תעשה, הרי הוא יותר חמור מהעשה ומ"מ נדחה, וא"כ מה לי חומרא קטנה ומה לי חומרא גדולה כשיש בו כרת, וידחה הצדדים למסקנא - שהטעם לחייב משום הק"ו - ומה עבודת הקורבנות שהיא חמורה ודוחה שבת מכל מקום רציחה דוחה אותה, שנאמר מעם מזבחי תקחנו למות [כהן שחייב מיתת בי"ד], שבת שנדחת מפני עבודה אינו דין שתהא רציחה דוחה אותה. מצד אחד: קבורת מת מצוה תוכיח שדוחה את העבודה ואעפ"כ אין דוחה את השבת. מצד שני: קבורת מת מצוה עצמה תדחה שבת מק"ו, ומה עבודה שהיא דוחה שבת, קבורת מת מצוה דוחה אותה, [מ'ולאחותו'] שבת שנדחה מפני עבודה אינו דין שתהא קבורת מת מצוה דוחה אותה.
2. מה הדוגמא למדה שהתורה נדרשת: 'דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כולו יצא?
  - א. נאמר בפסוק 'והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים וטומאתו עליו' והרי שלמים כבר נאמרו בכלל הפסוק של כל הקדשים, ויצאו ללמד על כל הקדשים - כשם ששלמים הם קדשי מזבח, כך כל קדשים שחייבים עליהם כרת הם קדשי מזבח, לאפוקי טמא שאכל קדשי בדק הבית.
  - ב. אשת אח בכלל כל העריות היתה ויצאה מן הכלל והותרה לצורך יבום להקיש אליה את כל עריות שאף הם יהיו מותרות במקום יבום. [ולכן נכתב 'עליה' לאוסרם] ונדחה: שאין זה שייך למדה זו, כיון שכאן הכלל אסר את כולם והפרט בא להתיר, משא"כ לגבי קדשים שניהם אוסרים.
3. מה הדוגמא למדה שהתורה נדרשת: 'דבר שהיה בכלל ויצא לידון בדבר החדש, אי אתה יכול להחזירו לכללו עד שיחזירנו לך הכתוב בפירושו?
  - א. נאמר לגבי טהרת מצורע - 'ושחט את הכבש במקום אשר ישחט את החטאת ואת העולה במקום הקדש כי כחטאת האשם הוא לכהן לפי שיצא אשם מצורע מכל האשמות לידון בדבר החדש - בדין מתן דם על בהן יד ובהן רגל הימנית, אילולי היה הכתוב מחזירו בפירוש לכלל האשמות 'כי כחטאת האשם הוא' לא היה חוזר לכללו ולא היה טעון מתן דמים ואימורים לגבי מזבח.
  - ב. אשת אח יצאה מכלל איסורי שאר עריות לידון בדבר החדש - היתר במקום יבום, אי אפשר להחזירה לכללה ולדמות אליה את שאר העריות. [ושוב קשה למה א"כ צריך 'עליה']
4. כיצד היה הו"א שילמדו במה מצינו מאשת אח, שהותרה ומייבמת, אף אחות אשה תיבם, הרי כל אשת אח היא איסור אחד ואחות אשה שני איסורים? ההו"א היתה הואיל והותר איסור אשת אח לצורך היבום, הותר נמי איסור אחות אשה. [ובדף הבא הגמרא דוחה]
5. מנין שאומרים הואיל והותר איסור אחד לצורך מטרה מסוימת הותר אף האיסור השני?

שנינו בברייתא: מצורע שחל יום שמיני לטהרתו שמביא בו קורבנותיו בערב הפסח, וראה קרי בו ביום, וטבל. כיון שהוא טבול יום אינו יכול לסיים את סדר טהרתו בהבאת קורבנותיו, ואמרו חכמים אע"פ שאין טבול יום אחר נכנס, זה נכנס כיון שאם לא יטהר לא יוכל להביא פסחו ומוטב שיבא עשה של קרבן פסח שיש בו כרת למבטלו וידחה עשה שאין בו כרת, של שילוח טבול יום מהר הבית. [אמנם לר' יוחנן טבול יום בהר הבית הוא איסור מדרבנן שנאמר 'ויעמוד יהושפט ... לפני החצר החדשה ... שחדשו בה שטבול יום לא יכנס למחנה לוויה] והטעם שהותר לו להכניס בהונותיו אף לעזרה - כיון שהותר לו להכניסם אע"פ שטמא בצרעתו, הותר לו אף מחמת האיסור הנוסף שהוא טמא קרי.